

Hvis disse Bestemmelser blive til Lov, vil ingen Bager her i Landet kunne tage et ungt Menneſte under 18 Aar i Lære undtagen under ganſte ſærlige Betingeſſer og da navnlig mod et klækkeligt Bederlag for Oplærelſen; men ſelv da vil den unges ſaglige Uddannelse blive mangelfuld. Den, der ikke har fyldt ſit 18de Aar, vil da ikke kunne lære at bage Brød, men kun Bager. Saadanne Tilſtande ville da utvivlsomt bevirke, at den danſke Bagerſtand, der nu hovedſagelig beſtaar af indvandrede danſke, fremtidig kun, i alt Fald hovedſagelig, vil blive rekrutteret af indvandrede Udlændinge, ganſke ſom Tilfældet nu er i England, hvor man ved lignende indſtrænkende Beſtemmelſer om unge Menneſters Deltagelse i Aararbejdet i Bagerierne har bevirket, at ingen Bagermeſter tager en ung Mand under 18 Aar i Lære uden mod en klækkelig Godtgørelſe, men foretrækker at tage en ung indvandret tyſk Bagerſvend i Arbejde fremfor at holde en Lærling. Dette har allerede ført til, at af Londons ca. 4,500 Bagermeſtre er omkring 2,500 indvandrede Tyſkere, og at der i London er ca. 4,000 tyſke Bagerſvende i Arbejde ſamtidig med, at der næſten altid findes henved et Par Tuſinde ledige tyſke Bagerſvende i Byen.

De engleſke Bagermeſtre, der fuldt vel indſe, at det under ſaadanne Omſtændigheder kun er et Tidſpørgſmaal, hvornaar det engleſke Bageri helt og holdent vil være gaaet over i Udlændinges Hænder — ſaavel for Meſtres ſom Svendes Vedkommende — har vel ved Oprettelse af Jagſtoler ſøgt at raade Bod paa Mangelen af engleſk fødte Bagerſvende; men Reſultaterne heraf ere kun ſom en Draabe i Havet, thi Jagſkoleuddannelse for Bagerer ſtiller ſig meget dyr, ſaa dyr, at kun et forſvindende Mindretal af de unge Menneſter har Raad til at betale den.

Bore danſke Bagerlærlinge er og maa — ligesom alle andre Jagſ Lærlinge — være underkaſtede Lærlingeloven, ſom i Henſeende til Lærlinges Beſtyttelse ubefridelig indeholder alt fornødent.

Med Henſyn til Frygten for, at Aararbejdet er ſtabeligt for Sundheden, ſtulle vi oplyſe, at flere nøjagtige, ſtatiftiſke Underſøgelſer i den nyere Tid — ſærlig i Tyſkland — have godtgjort, at Bagerfaget ingenlunde er ſaa ſundhedsnedbrydende, ſom man fra en vis Side ſtadig udraaber det for at være. Det fremgaar ſaaledes af en af de tyſke „Reichs Geſundheits Amt“ paa Grundlag af det keiſerlige tyſke ſtatiftiſke Bureaus Arbejder afgivne Betænkning, at Dødelighedsprocenten i 1891 for alle i de lokale Sygekaſter („Orts Krankenkaffen“) indtegnede Bagere kun gik op til 4,9, og for de i Haandværkerforeningens (Gewerbevereine) Sygekaſter indtegnede Bagere endog kun til 2,2, medens Dødelighedsprocenten for alle mandlige tyſke Arbejdere tilſammen gik op til 9,9. „Reichs Geſundheits Amt“ anſer ſom Følge heraf, og af flere andre i Betænkningen angivne Grunde, Bagerfaget for at være et af de mindſt ſundhedsnedbrydende Jag. Af ſamtlige mandlige Medlemmer af „Ortskrankenkaffe“ for Leipzig og Omegn døde i Aaret 1892 9,76 pCt.; men for Bagerne var Dødelighedsprocenten kun 1,59. Ogsaa den ſpecielle preuſſiſke Statiftik viſer Tal, der paa det beſtemteſte godtgøre, at Bagerfaget ikke er ſærlig ſundhedsnedbrydende. Sigtende Erfaringer foreligge ogsaa fra den nyere Tid fra Sverige. Direktør S. Palme har nemlig udgivet en Bog betitlet: „Svenſka erfarenheter angående dödlighet och meddelligtſlängd m. m. inom olika yrken“, hvori han, ſtøttet paa ſvenſke og engleſke Livſforſikringsſelskabers Erfaringer, klaſſificerer forſkellige Jag i fire forſkellige Tarifklaſſer, efter den af deres Dødelighedsprocent betingede ſtorre eller mindre Riſiko for Livſforſikringsſelskaberne, og han henfører her Bagerne til den næſtbedſte Klaſſe, medens han nævner ikke mindre end 43 andre Jag — for det meſte Haandværk — ſom viſe en ſtørre Dødelighedsprocent end Bagerfaget.

Aararbejdet i og for ſig ſynes alſaa ikke at være ſtabeligt; det bliver kun ſkadeligt, naar man ikke benytter en paſſende Del af Fritiden til Hvile og Søvn; men det ſamme gælder jo for enhver, der arbejder om Dagen, men ikke benytter Natten til Søvn.

Det har i øvrigt i høj Grad undret os at ſe, at man vil have Loven af 23de Maj 1872, der handler om Arbejdet i Fabrikker og fabrikmæssigt drevne Værkſteder tillempt til Anvendelse i Bagerfaget, medens der næppe eksisterer noget andet Jag, hvori der holdes Lærlinge, der i den Grad ſom netop dette i det langt overvejende Antal af mindre Bedrifter, har bevaret Karakteren af Huſindustri.

Som Støtte for denne vor Anerkendelse ſkal vi her tillade os at henviſe til den paa Grundlag af de ved Optællingen den 25de Maj 1897 indvundne Reſultater af Statens ſtatiftiſke Bureau udarbejdede Induſtriftatiftik for Kongeriget Danmark, ſom viſer, at af de 2,552 Bagerier og Konditorier, ſom den 25de Maj 1897 eksisterede her i Landet, var der ikke mindre end 1,969, alſaa henved $\frac{1}{6}$ af det hele Antal, i hvilke der kun be-